

ὑπὸ τὸν ῥυθμὸν τοῦ τρέχοντος ὀχήματος ῥίπτεται τις ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ ἐὰν θελήσῃ τις νὰ καταβῆ ἀπὸ τινος ἀμάξης ἐνῶ αὕτη τρέχει, πρέπει νὰ λάβῃ προφυλάξεις τινας, ὅπως μὴ οἱ πόδες του πατήσωσιν ἀμετακινήτως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ τὸ σῶμά του φέρεται ἔτι ὑπὸ τῆς κτηθείσης ταχύτητος, καὶ πέσῃ εἰς τὰ ἴχνη τοῦ ὀχήματος.

Ἡ Γῆ εἶναι, ὡς εἶδομεν, ἄμαξα ταχύτερα τῶν ὀχημάτων καὶ ἀτραμαξῶν. Ἐὰν ἴστατο αἴφνης, ἐννοεῖται ὅτι πᾶσα προφύλαξις πρὸς ἀποφυγὴν ἀκαριαίου θανάτου θὰ ἀπέβαινε ματαία. Πάντα τὰ μὴ ἐμπεφυτευμένα ἢ ἐμπεπηγμένα εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ κείμενα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας διὰ μόνου τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος, θὰ ἐξεσφενδονίζοντο πάραυτα καὶ διὰ μιᾶς εἰς τὸ διάστημα μετὰ ταχύτητος (ἀρχικῆς) 8 λευγῶν κατὰ δευτερόλεπτον, ταχύτητος μεθ' ἧς κινούμεθα σήμερον. Πάντες ὅσοι θὰ ἐτύγγανον περιπατοῦντες ἡσύχως ἢ ἐργαζόμενοι ἢ ἀναπαυόμενοι, πάντα τὰ ζῶα κατοικιδία τε καὶ ἄγρια, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, αἱ ἄμαξις ἡμῶν καὶ αἱ μηχαναὶ, πάντα θὰ ἐξεσφενδονίζοντο ἐν ἀκαρεὶ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Γῆς. Περὶ δὲ τοῦ Ὀκεανοῦ, τοῦ καλύπτοντος τὰ δύο τρίτα τῆς ὑδρογείου σφαίρας, καὶ τούτου ἡ ὑγρὰ μάζα ἤθελεν δρομήσει ὑπεράνω τῶν ὀχθῶν καὶ καταποντίσει ἐν ἀκαρεὶ καὶ νήσους καὶ ἡπείρους, ἐπιστέφουσα οὕτω τὸ οἰκοδόμημα τοῦ θανάτου· πάραυτα ἤθελεν ὑπερβῆ τὰ ὕψιστα ὄρη, ἐπιφέρουσα εἰς τὴν ὑδρογείον ἡμῶν σφαῖραν μεταμόρφωσιν ἐπιφανείας ἀσυγκρίτους μεγαλειτέραν πασῶν τῶν μεταβολῶν, ἃς αὕτη ὑπέστη εἰς παναρχαίους χρόνους.

Οἱ θεωρητικοὶ οἵτινες ἠθέλησαν νὰ ζητήσωσι τοῦ κατακλισμοῦ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς φυσικόν τι αἷτιον, δὲν ἔλειψαν νὰ εἰπωσιν ὅτι ἡ σύγκρουσις κομήτου τινὸς εὐκόλως δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ταύτην τὴν στάσιν καὶ τὰς δεινάς αὐτῆς συνεπειάς. Σήμερον ὅμως γινώσκουμεν, ὅτι κομήτης τις ἠδύνατο νὰ διέλθῃ πρὸ τῆς Γῆς χωρὶς καὶ νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν.

Ἄλλο τι περιεργότατον, ὅπερ θὰ ἐπηκολούθει τὴν στάσιν τῆς Γῆς, εἶναι τὸ δεῖ τῆς ἑλκτικῆς δυνάμεως ἣτις σύρει τοὺς πλανήτας πρὸς τὸν Ἥλιον μὴ ἀντισταθμιζομένης πλέον ὑπὸ τῆς κεντρόφυγος δυνάμεως, ἡ Γῆ θὰ ἐπιπτεν ἐπὶ τὸν Ἥλιον κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν. Ἐὰν δὲ τότε εὐρίσκοντο εἰσέτι ἐπὶ τῆς ὑδρογείου καὶ ἄλλα ἔμψυχα ὄντα ἐκτὸς τῶν ἰχθύων, θὰ ἔβλεπον ταχέως μεγεθυνόμενον τὸν ἀστὲρα τοῦτον εἰς ἄπειρον μέγεθος. Ἡ Γῆ θὰ ἔφθανεν ἐπ' αὐτὸν 64 ἡμέρας μετὰ τὴν στάσιν καὶ θὰ ἐγίνετο ἄφρατος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, ὡς τις ἀερόλιθος ἐπὶ τῆς Γῆς.

Τὸ αὐτὸ θὰ συνέβαινε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πλανήτας εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν. Οὕτως, ἐὰν ἡ ταχύτης τοῦ Ἐρμου, τῆς Ἀφροδίτης,

τοῦ Διδὸς ἢ τοῦ Κρόνου ἐμηδενίζετο, οἱ πλανῆται οὗτοι θὰ ἐπιπτον ἀμέσως ἐπὶ τοῦ Ἥλιου, ὁ μὲν πρῶτος ἐντὸς 15 ἡμερῶν, ὁ δεύτερος ἐντὸς 40, ὁ τρίτος ἐντὸς 767, καὶ ὁ τελευταῖος ἐντὸς 1,300.

Ἴδου ὅμως καὶ ἄλλη τις πολὺ περιεργότερα συνέπειαι τῆς αἰφνιδίου στάσεως τῆς Γῆς· εἶναι πασίγνωστον ὅτι, καθὼς ὑλικὸν ἄτομον δὲν δύναται νὰ ἐξαφρατισθῆ, οὕτω καὶ ἡ κίνησις· δύναται ὅμως νὰ μεταδοθῆ, νὰ διαιρεθῆ, νὰ καταστῆ ἄφρατος ὑποδιαιρουμένη εἰς ἐλαχίστας μερικὰς δυνάμεις, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ μηδενισθῆ. Δύναται ὅμως—καὶ τοῦτο εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ σπουδαιότερον—, δύναται, λέγομεν, νὰ μεταμορφωθῆ εἰς θερμότητα, ὅπως ὁσάκις φαίνεται ὅτι ἐκλείπει ἡ κινητικὴ δύναμις· π. χ. κτυπᾶ τις ἐπανελημένως καρφίον ἐμπεπηγμένον καὶ μὴ δυνάμενον νὰ εἰσδύσῃ περαιτέρω ἢ κίνησις τοῦ κινητῆρος, μὴ μεταυδιδόμενη πλέον εἰς τὸ καρφίον, μεταμορφοῦται εἰς θερμότητα, καὶ τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται διὰ τῆς ἀφῆς. Χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν ἄλλα παραδείγματα, πᾶς τις γινώσκει ἐκ πείρας τὴν μηχανικὴν ταύτην μεταμόρφωσιν τῆς κινήσεως εἰς θερμότητα.

Ἐὰν λοιπὸν ἔκ τινος ὁποιασδήποτε αἰτίας ἔπαυε στιγμιαίως ἡ πολλαπλῆ κίνησις τῆς ὑδρογείου ἡμῶν σφαίρας, ἡ κίνησις αὕτη ἤθελεν ὑποστῆ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος μεταμόρφωσιν· ἡ Γῆ αἰφνιδίως ἤθελε θερμανθῆ—καὶ μέχρι τίνος βαθμοῦ θὰ ἐθερμαινετο;—τὸ ποσὸν τῆς θερμότητος ἣτις θὰ ἐγεννᾶτο ἐκ τῆς στάσεως τῆς Γῆς, ἰσοδυναμοῦν πρὸς κολοσσαῖον κτύπον, θὰ ἤρκει ὄχι μόνον νὰ τήξῃ ὁλόκληρον τὴν Γῆν, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταβάλῃ τὸ πλεῖστον αὐτῆς εἰς ἀτμόν.

Ἐὰν ἡ στάσις αὕτη δὲν ἐγένετο διὰ μιᾶς ἀλλὰ βαθμηδὸν, καὶ ἐμεσολάβουν στιγμαί τινες ἀντὶ νὰ ἐπέλθῃ ἀκαριαία, ἡ Γῆ πάλιν θὰ ἐθερμαινετο τόσον ὥστε νὰ ἀπολεσθῶσι πάντα ἐπ' αὐτῆς ἔμψυχα ὄντα.

Περαίνουμεν τὰς σκέψεις ταύτας λέγοντες, ὅτι καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ, ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι περιεργον μᾶλλον ἢ σπουδαῖον, καὶ ὅτι βεβαίως ταῖς ὄντες περὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν ἀσφαλείας, δυνάμεθα νὰ κοιμώμεθα ἤτυχοι, χωρὶς νὰ ἔχωμεν τὸ ἐλάχιστον ἴχνοσ φόβου περὶ τῆς καταστροφῆς ἡμῶν συνεπειᾶ ἀκινήσεως τῆς Γῆς.¹

Ἡ ὅλη δαπάνη τῆς διακτρήσεως τοῦ ὄρους τοῦ ἁγίου Γοθάρδου θὰ ἀνέλθῃ εἰς 60—65 ἑκατομύρια φράγκων. Τὸ μῆκος τῆς ὑπογείου σήραγγος ἔσται 15 χιλιομέτρων. Ὅπως δὲ ὁ ἀναγνώστης ἐννοήσῃ τὸ μῆκος τοῦτου, σημειούμεν, ὅτι ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ σιδηροδρόμου εἶνε 12 χιλιομέτρων.